

GALAKTIKA

419. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

JACK
VANCE

BARRY N.
MALZBERG

+

FEDINA // KOVÁCH
// TUBB // MRÁZ
// STOKER

AZ EGYIPTOMI TÍZ CSAPÁS

ÚJRAÉLEDŐ GALAXIS

ÚJ SZUBATOMI RÉSZECSKÉK

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

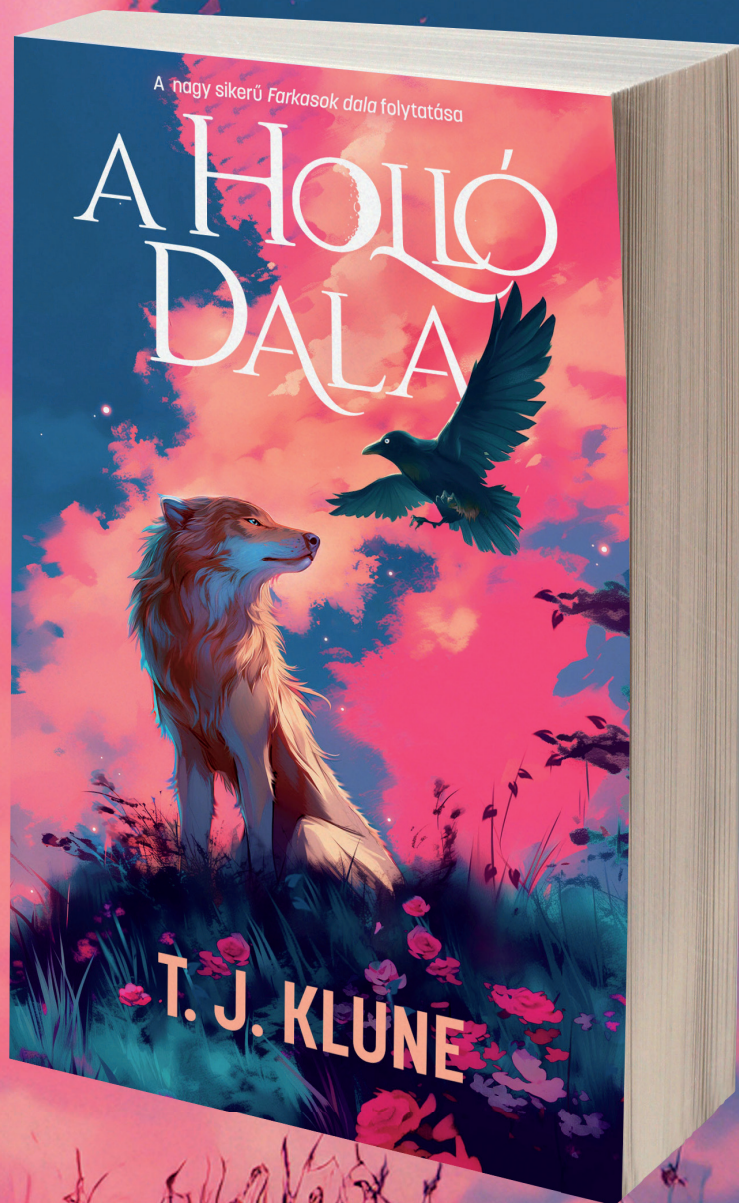
ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1990 Ft**
HAVONTA

ÁRA: 2490 FT // 8 €

A FARKASOK DALA VÁRVA VÁRT
FOLYTATÁSA HAMAROSAN
A GALAKTIKABOLTON:
A FALKA TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK!

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

// A JÖVŐ MÁR KOPOGTAT!

BÁR RITKÁN írok beköszöntőt, törzs-olvasóm biztosan tudja, hogy a vesszőparipám a modern technológia, és ez továbbra sem változott. Most viszont a téma a mobilfónia közeli jövője.

Történt ugyanis a tavalyi év végén valami, ami alapjaiban változtathatja meg az iparág jelenlegi szereplőit, és érzésem szerint simán kipöckölhet a dobogó tetejéről olyan óriás gyártókat, mint az Apple és a Samsung.

A közösségi média csatornáin terjedni kezdett egy Tesla mobil videó, ami – nem tudni, hogy prototípus-e, vagy csak egy MI által generált eszköz –, ha igaz, akkor bizony feladja a leckét a többieknek. Mindjárt mondom, hogy miért.

Tudvalevő, hogy Musk úr, ahová beteszi a lábát, ott kő kövön nem marad, mármint gyökeresen átalakul a szóban forgó terület. Ez történt az elektromos autózással, az űrhajózással, és pár éven belül ez fog az emberes Mars-expedícióval is.

Most pedig szemet vetett a mobilfóniára, s mivel köztudott, hogy cégbirodalma rendelkezik a Starlink nevű műholdhálózattal, amely az egész bolygó felszínén képes internetet szolgáltatni, érthető, miért számíthatunk drasztikus átalakulásra, ha valóban megjelenne a piacon egy Tesla mobiltelefon. Egyrészt nyilván a0z összes Tesla autóval szoros együttműködést lehet vele kialakítani, kvázi távirányítóként üzemelhet, de ennél is fontosabb, hogy a Tesla mobilnál sosem fogy el a térerő, magyarán a világ minden pontján csatlakozik az internetre a Starlink műholdak segítségével. A főpróbát sikeresen lebonyolították az ukrainai háborúban, ahol a Starlink szolgáltatotta az internetet Ukrajna egész területén.

Felteszem tehát a költői kérdést: egy ilyen Tesla mobilal szemben ki akarna Apple vagy Samsung telefont vásárolni, hiszen akkora hendikeppel indul mindenki más, ami szinte egyszerűlőssé teheti a mobilpiacot idén nyártól, mert állítólag már idén debütál a Tesla telefon.

Várjuk szeretettel!

Burger István
lapigazgató

GALAKTIKA

XLV. ÉVFOLYAM, 419. SZÁM // ALAPÍTVÁ 1972-BEN

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Sidló Dorottya Judit** (terjesztes@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Rézecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI

bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

SciFittörténelmi Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Szekszárdi Nyomda Kft.**

www.szekszardinyomda.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Támogatja
a Magyar Kultúráért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6** Jack Vance: Morzsalkodók (első rész)
- 30** Fedina Lídia: Fogd a nyuszira!
- 41** Barry N. Malzberg: Süket fülek
- 48** Kovách Kristóf: Még valamit a bakancslistára
- 64** E. C. Tubb: A hős hazatér
- 78** Mráz Anna: Testmester
- 104** Bram Stoker: A Bitó-domb

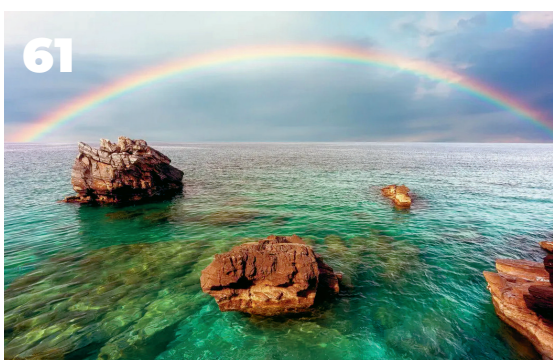
26

46

CIKKEK

- 26** Fókusz
- 38** Színház
- 40** Barry N. Malzberg-megemlékezés
- 46** Film
- 61** Zöld jövő
- 62** Intelligens dizájn
- 76** Zene
- 91** Zöld jövő
- 92** Gemmológia
- 94** Képregény
- 102** Obszervatórium

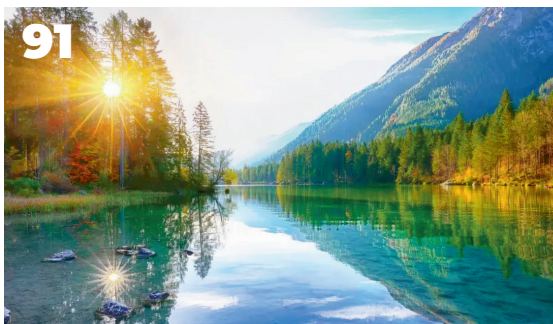
61

62

GALAKTIKA XL

- 115** Robert Weverka
– Charles E. Sellier Jr.: UFO Arizonában
- 200** Zsoldos Endre: UFO-k és szörnyek

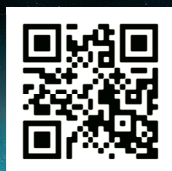
91

Hozd létre a saját könyves galaxisodat!

CSATLAKOZZ A MYGALAXYHOZ!

EGY KATTINTÁS – VÉGTELEN LEHETŐSÉG!

LÉGY RÉSZESE KIZÁRÓLAG
KLUBTAGOKNAK JÁRÓ AKCIÓKNAK
ÉS ÁLLANDÓ KEDVEZMÉNYEKNEK!

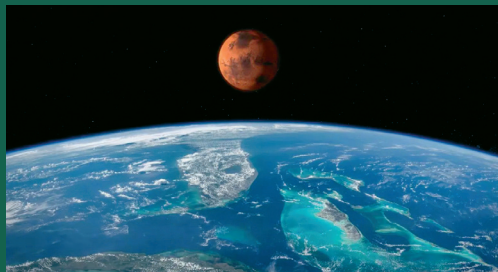
galaktikabolt.hu/mygalaxy/

GYORSABB MÓDSZER A MARS MIKÉNT SZÁLLÍTÁSÁRA

A NASA nemrégiben egy megfizethetőbb és gyorsabb módszert keresett a marsi kőzetek és talaj Földre juttatására. Miután rájöttek, hogy eredeti tervük 11 milliárd dollárba kerül, és 2040 előtt nem lehet megvalósítani, a szakértők új módszert kerestek.

Tavaly a NASA ötleteket kért, hogyan lehet gyorsabban és olcsóbban visszahozni a Földre a Perseverance rover által gyűjtött, szivar méretű mintákat.

Az űrügynökség két lehetséges utat vázolt fel, amelyek a kiadásokat 6-7 milliárd dollár

között tartanak. Ez a költség nemcsak kezelhetőbbnek tűnik, hanem magában foglalja a kereskedelmi partnerek bevonását is.

A NASA úgy véli, hogy az űrhajók vagy a kilövések számának megváltoztatása nélkül a javasolt minta-visszatérési útvonalak hatékonyabbá tehetik a küldetést.

Az egyik lehetőség a hagyományos leszállási módszer, az égidaru alkalmazása, amely biztonságosan tette le a Perseverance és Curiosity roverekeket a felszínre.

A másik lehetőség még titkos, magáncégek által kifejlesztett leszállórendszert foglal magában.

A végső döntés jövőre várható, miután a részletes mérnöki tanulmányok felmérték az egyes alternatívák pozitív és negatív oldalait.

I. fejezet

Alan Robertson *Emlékiratok és reflexiók* című könyvéből:

Gyakran hallani, hogy az emberiség jelentős jötevőjeként emlegetnek, noha némelyek az Édenkert kígyóját is ugyanezen jelzővel illetik. Mindent összevetve, tényleg nem vitathatom a párhuzamot. Beírtam a nevem a történelembe; úgy fog fennmaradni, mintha kitörölhetetlenül az égre nyomtatták volna. Mindezt abszurdnak, ámde érthetőnek tartom, hiszen mérhetetlen gazdagságot adtam. Megszüntettem a nélkülözést, az éhínséget, a túlnépesedést, a területi szűkösséget: a viszálykodás minden elsődleges okát. Az ajándékaim ingyenesek és önzetlenek, de mint felelősségteljes személy (és nincs más korlátozó tényező) úgy érzem, nem mondhatok le teljesen az irányítás privilégiumáról, mert hisz mikor fordult elő valaha is, hogy az emberi állatot az önmegtartóztatásáért és az önfegyelméért magasztalták?

Most a bőség és az új problémák korszakába lépünk. A régi gonoszságok elenyésztek; nem hagyhatjuk, hogy egy halom új, extravagáns és természetellenes erkölcstelenség alakuljon ki.

A kislányok lenyelték a reggeli utolsó falatjait, mindhárman összeszedték házi feladataikat, és csivítelve indultak iskolába.

Elizabeth kávét töltött magának és Gilbertnek, elmerengett kissé, majd így szólt:

– Annyira szép itt... Nagyon szerencsések vagyunk, Gil.

– Nekem is folyton ez jár az eszemben.

Elizabeth belekortyolt a kávéjába, és egy pillanatra eltöprengett valami kósza gondolaton.

– Sosem akartam felnőni. Mindig is furcsának éreztem magam... másnak, mint a többi lány. Tényleg nem tudom, miért.

SFWA
NAGYMESTER

HUGO-
DÍJAS SZERZŐ

NEBULA-
DÍJAS SZERZŐ

WORLD
FANTASY-
DÍJAS SZERZŐ

EGY HOSSZÚ PERC TELT EL.
DURAY SZINTE HIPNOTIZÁLVA
BÁMULTA A HASZONTALAN KA-
RIKÁT, ÉS PRÓBÁLTA FELFOGNI
A HELYZET KÖVETKEZMÉNYEIT.
TUDOMÁSA SZERINT MÉG SOHA
EGYETLEN ÁTJÁRÓ SEM VALLOTT
KUDARCOT, HACSAK NEM SZÁN-
DÉKOSAN ZÁRTA LE VALAKI.

JACK VANCE

(ELSŐ RÉSZ)

MORZSALKODÓK

– Nincs ebben semmi rejtély. Mindenki más és más.

– Lehet... de Peter bácsi és Emma néni mindig úgy viselkedtek, mintha én sokkal másabb lennék, mint a többiek. Száz és száz apró jelre emlékszem, pedig látszatra teljesen átlagos kislány voltam... Te emlékszel a kicsi korodra?

– Nem túl jól. – Duray kinézett az ablakon a zöldellő lejtőkön át a békés vízre, amelyet a lányai Ezüst-folyónak neveztek el. A Morajló-tenger harminc mérföldre délre volt; közvetlenül a ház mögött pedig a Rablóerdő legszélső fái kezdődtek.

Duray elgondolkodott a múltján.

– Bob az 1870-es években birtokolt egy farmot Arizonában: ez volt az egyik hóbortja. Amikor az apacsok megölték apámat és anyámat, ő odavett a farmra, majd hároméves koromban magával vitt Alan bácsi házába, San Franciscóba. Ott nőttem fel.

Elizabeth sóhajtott.

– Alan csodálatos lehetett. Peter bácsi folyton morcos volt és szigorú. Emma néni soha nem mondott semmit. Szó szerint semmit! A legkevésbé sem törődtek velem, sem így, sem úgy... Vajon miért hozta fel Bob a témát... az indiánokról, meg hogy anyukádat és apukádat megskalpolták, meg minden... Furcsa ember.

– Bob itt járt?

– Tegnap benézett néhány percre, hogy emlékeztessen minket a *morzsalkodásra*. Mondtam neki, hogy nem akarom magukra hagyni a lányokat, erre azt felelte, vigyem őket is.

– Hah!

– Megmondtam neki, hogy nem akarok elmenni a nyavalyás rendezvényére, sem a lányokkal, sem pedig nélkülük. Semmi kedvem találkozni Peter bácsival, aki biztosan ott lesz...

II. fejezet

Az Emlékiratok és reflexiókból:

Akkor is és most is ragaszkodom ahhoz, hogy a mi drága öreg Földanyánkat, az oly szennyezett és lestrapált bolygónkat soha ne hanyagoljuk el. Mivel én fizetem a dudást (mondhatni), én diktálom a muzsikát, és a világ a lehető legbuzgóbban igyekszik a kedvemre tenni, mint ahogyan a londonerek ugranak egy mogorva öregúr parancsára, aki köztudottan busás borraivalót ad. Senki sem mer ellenkezni velem. A szeszélyeim valóság-gá válnak; a terveim jól alakulnak.

Párizs, Bécs, San Francisco, Szentpétervár, Velence, London, Dublin bizonyára megmaradnak, és fokozatosan korábbi önmaguk idealizált esszenciájává válnak, ahogy a bor is idővel a szőlő lelkévé nemesedik.

Mi lesz a régi harsánysággal, a viszálykodásokkal? A veszekedésekkel és káromkodásokkal, a szomszédi kakaskodásokkal, a bömbölő zenével, a trágársággal? Eltűnnek, mind eltűnnek! (Viszont sokan emlékeznek még rá.) A vén Föld szelíd, kedves, kincsekben és műtárgyakban gazdag világ lesz, az ódon helyeké – hangulatos fogadók, árnyas utak, ősi erdők, dicső paloták –, ahová a nép kirándulni és álmodozni jár, hogy megtapasztalja a múlt legjobb emlékeit anélkül, hogy a legrosszabbakat elszenvedné.

Az anyagi bőséget ma már természetesnek vehetjük: erőforrásaink kimeríthetetlenek. Fém, fa, föld, közet, víz, levegő: bárki szabadon hozzáférhet, és korlátozások nélkül használhatja.

Egyetlen árucikk marad véges: az emberi munkaerő.

Gilbert Duray, Alan Robertson nem hivatalosan örökbe fogadott unokája a Városrehabilitációs Programban dolgozott. A hét

négy napján, napi hat órában bontódózer vezetett a kihalt Cupertinón, és sorra rombolta le az elhagyatott bérházakat, benzinkutakat és szupermarketeket. Gombok és kapcsolók irányították a masinára szerelt, harminc méter hosszú daru végén lévő, gígszi vasgolyót; Duray egy ujймоzduatlal villanypóznákat döntött ki, kirakatokat robbantott szilánkokra, csempéket és stukkókat tört apróra, betont zúzott morzsákká, és szórta azokat jobbra-balra. Tizenöt méterre mögötte egy szemégyűjtő kúszott. A törmelék futószalagra kotorta, egy hat méter átmérőjű lyukhoz vitte, és nagy zörgéssel meg dűbörgéssel az Apátia-óceánba szórta. Mindent, válogatás nélkül: alumíniumot, csempét, bitumenes zsindelet, üvegszál hullámpalát, tévéket és grilleket, modern, svéd bútorokat, Hónap Könyve válogatásokat, beton járólapokat, végül maga a járda és az utca következett: mind az Apátia-óceán fenekére kerültek. Csak a fák maradtak meg: egy furcsa, eklektikus erdő, ameddig a szem ellátott: ámbrafa és erdeifenyő; kínai pisztácia, atlaszcédrus és páfrányfenyő; fehér nyír és juhar.

Pontban egy órákor Howard Wirtz előjött a „kuckóból”, ahogy a gép hátsó részében lévő kis öltözöt nevezték. Wirtz egy miocén világon lakott; ellentétben Durayjel, aki a feleségével és három gyermekével egy szeleidebb környezetet választott, egy jelenkori rokonmás Földet: egy népszerű A típusú világot, amelyen soha nem fejlődött ki ember.

Duray átadta Wirtznek a tervezett munkarendet.

– Többé-kevésbé ugyanúgy, mint tegnap; egyenesen tovább a Persimmonon a Waldenig, aztán jobbra egy háztömböt, és vissza.

A komor és lakonikus Wirtz egy fejrándítással nyugtázta az információt. Ő egyedül élt a miocén világban saját lakóhajóján, egy

kristálytisza hegyi tavon. Vadrizst, gombát és bogyókat szedett; vadludakat, futómadarakat, szarvasokat, fiatal bölényeket lőtt, és egyszer már közölte Durayjel, hogy ötéves szolgálata után talán véglegesen visszavonul a távára, és soha többé nem jelenik meg a Földön, legfeljebb ruhát és lőszert vásárolni.

– Innen semmi sem kell nekem, egyáltalán semmi.

Duray gúnyosan felhorkant.

– És mihez kezdesz majd a sok szabadidőddel?

– Vadászom, halászom, zabálok és alszom, talán néha kiülök a teraszra, és a tavat szemlélem.

– Semmi mást?

– Lehet, hogy megtanulok hegedülni. A legközelebbi szomszéd, akit zavarhatna, tizenöt millió évre van.

– Azért csak légy óvatos!

Duray leereszkedett a gépről, és végignézett a napi munkája eredményén: negyedmérföldnyi pusztaság. Ő kevés extravaganciát engedett meg a tudatalattijának, mindazonáltal némi nosztalgiát érzett a régi idők iránt, amelyek minden hátrányuk ellenére élénkek és izgalmasak voltak. Szinte hallani vélte a hangokat, ahogy kiabálás, biciklicsengetés, kutyaugatás, ajtócsapkodás visszhangzott a Persimmon sugárúton. Az egykori lakók feltehetően mostanra jobban kedvelték az új otthonaikat. Az önellátók lakatlan magánvilágokat foglaltak el, a társaságkedvelőbbek közösségekben éltek mindenféle világokon: a legkorábbiak a karbonkorban, a jelenkor kedvelői az A típusúakon. Néhányan a most már abszolút nem túlszűfolt városokba is visszatértek. Izgalmas korszakban éltek: a nagy változás korában. A harmincnégy éves Duray nem emlékezett már másfajta életmódra; a régi létezés, ahogyan azt a Persimmon sugárút is

példázta, idejétmúltnak, szürkének és beszűkültnek tűnt számára.

Váltott pár szót a szemétkotró kezelőjével, aztán a fülkéhez visszatérve megállt, hogy a nyíláson keresztül kinézzen az Apátia-óceánra. A déli horizont fölött feketén lógott egy viharfelhő, amely felé törött faanyagok sodródtak, hogy végül valami ismeretlen, prekambriumi parton állapodjanak meg. Soha nem lesz olyan felügyelő, aki odahajózik, hogy tiltakozzon az „illegális” személerakás ellen; ezen a világon nincs más élet, csak puhatestűek meg algák, és a Föld összes szemete sem fogja megtölteni soha a tenger alatti szurdokait. Duray bedobott egy követ a résen, és figyelte, ahogy az idegen víz felfröccsen és lecsapódik. Aztán a férfi elfordult, és belépett a fülkébe.

A hátsó falon négy ajtó volt, balról a másodikon a „G. DURAY” név látszott. A zárba dugta a kulcsát, kinyitotta, aztán megdermedt, és döbbenten bámulta az üres hátsó falat. Felemelte a légzáróként funkcionáló, átlátszó műanyag lapot, és előhúzta mögüle az átjáró pereméül szolgáló fémgűrűt. A belső felülete csupasz fém volt; ahogy átnézett rajta, csak a fülke belsejét látta.

Egy hosszú perc telt el. Duray szinte hipnotizálva bámulta a haszontalan karikát, és próbálta felfogni a helyzet következményeit. Tudomása szerint még soha egyetlen átjáró sem vallott kudarcot, hacsak nem szándékosan zárta le valaki. De vajon ki űzne vele ilyen gonosz, idióta tréfát? A felesége biztosan nem. Elizabeth utálja az ugratást, és akárcsak a férje, az ilyesmivel kapcsolatban eléggé hevesen és nyersen szokott tiltakozni.

Duray leugrott a fülkéből, és elsétált a cupertinói erdő felé: erős, széles vállú, átlagos termetű férfi, vonásai durvák és megalkuvást nem tűrők; barna haját rövidre nyírva viselte, a szeme aranybarnán izzott, ↪

és szuggesztív erőt sugárzott. Hosszú, vékony orrát egyenes, vastag szemöldöke úgy keresztelte, mint egy T betű teteje a szárát; szája, amelyet valami erős belső készítés szorított össze, vízszintes sávot alkotott. Mindent egybevetve, nem olyan ember látszatát keltette, aki eltűri az ugratást.

Keresztülvágott a kihalt cupertinói erdőn, és az őt ért furcsa, ám kellemetlen esemény foglalkoztatta. Mi történt az átjáróval? Ha csak Elizabeth nem hívta el a barátait az Otthonba – ahogy a világukat nevezték –, egyedül lehet most ott, miközben három lányuk iskolában van...

Duray kiért a Stevens Creek utcára. Leintette egy farmer kisteherautóját, aki bevitte őt San Joséba, amely mostanra már alig volt nagyobb egy vidéki kisvárosnál.

A tranzitközpontban bedobott egy érmét a forgóajtón, és belépett az előcsarnokba. Négy portál nyílt a falakban, rajtuk a feliratok: *He-lyi, Kalifornia, Észak-Amerika, Világ*. Mind-egyik a Közművek¹ egy-egy csomópontjához vezetett.

Duray átment a Kalifornia csomópontba, megkereste az „Oakland” portált, átlépett a földi Oakland tranzitközpontba, aztán a „He-lyi” portálon át a Közművek „Oakland” csomópontjába, majd vissza a Földre a „Nyugat-Montclair” kapun keresztül a Thornhill Iskolától² mindössze negyed mérföldre lévő depóba, ahonnan már gyalogosan ment.

Az irodában Duray azonosította magát a hivatalnok előtt, és kérte, hogy beszélhessen a legidősebb lányával, Dollyval.

A hivatalnok elküldött a lány osztályába egy ügyelőt, aki kisvártatva egyedül tért vissza.

– Dolly Duray nincs az iskolában.

Duray meglepődött; Dolly jó egészségnek örvendett, és reggel, ahogyan máskor is, elindult suliba.

– Akkor Joan vagy Ellen is jó lesz.

Az ügyelő ismét elment, de hamarosan visszatért.

– Egyikük sincs a tantermében, Mr. Duray. Mindhárom gyermeke hiányzik.

– Nem értem – dörmögte Duray, immár bosszúsan. – Együtt indultak iskolába ma reggel.

– Hadd kérdezzem meg Miss Haiget! Én csak nemrég kezdtem a műszakot.

A hivatalnok beszélt a telefonba, némán hallgatta a választ, majd visszafordult Durayhez:

– A lányok délelőtt tízkor hazamentek. Mrs. Duray személyesen jött értük, és elvitte mindhármukat a térkapun át.

– Megindokolta, miért?

– Miss Haig azt mondja, nem. Mrs. Duray csak annyit közölt velem, hogy szükség van otthon a lányokra.

Duray zavartan felsóhajtott.

– Oda tudna vinni a szekrényükhöz? Az ő kódkulcsukkal talán hazajuthatok.

– Ez ellenkezik az iskolai szabállyal, Mr. Duray. Bizonyára megérti.

– Minden kétséget kizáróan tudom magam azonosítani – morogta Duray. – Mr. Carr jól ismer engem. Ami azt illeti, az átjáróm összeomlott, és azért jöttem ide, hogy az egyik lányomét használva hazajuthassak.

– Akar beszélni Mr. Carr-ral?

– Szeretnék.

Durayt bevezették az igazgatói irodába, ahol elmagyarázta szorult helyzetét. Mr. Carr együttérzését fejezte ki, és nem támasztott nehézséget, hogy Durayt a gyerekek folyosójára vigye.

Elsétáltak az iskola hátsó traktusába, és megtalálták a 382-es számmal ellátott szekrényt.

– Ez az – közölte Carr. – Gyerekekre méretezve. Attól tartok, szűkösnek fogja találni

a fülkét. Kinyitotta a fémajtót a főkulccsal. Duray belenézett, és csak a fekete fémfalat látta a szekrény hátuljában. A térkapu, akár csak az övé, zárva volt.

Elhátrált, és egy pillanatig nem talált szavakat.

Carr az udvarias csodálkozás hangján szólalt meg:

– Roppant zavarba ejtő! Nem hiszem, hogy valaha is láttam már ilyet! A lányok biztosan nem üznének efféle ostoba tréfát, ugye?

– Tudják, hogy nem babrálhatnak a térkapuval – dörmögte Duray mogorván. – Biztos, hogy ez a megfelelő szekrény?

Carr a külső oldalon lévő kártyára mutatott, amelyen három név díszelgett: Dorothy Duray, Joan Duray, Ellen Duray.

– Nincs tévedés – szögezte le –, és attól tartok, nem tudok tovább segíteni. Közös rezidencián élnek?

– A saját magánbirtokunkon.

Carr összeszorított ajkakkal bólintott, mintegy jelezve, hogy a magánélet-höz való ilyen ragaszkodás különségnek tűnik számára. Elítélően kuncogott egy kicsit.

– Gondolom, ha az ember ennyire elszigeteli magát, többé-kevésbé számolnia kell efféle vészhelyzetekkel, igaz?

– Épp ellenkezőleg – vágott vissza Duray élesen. – Az életünk eseménytelen, mert senki sem zavar minket. Szeretjük az állatotkat, a csendet, a friss levegőt. Nem is akarunk másképpen élni.

Carr szárazon mosolygott.

– Mr. Robertson mindannyiunk életét megváltoztatta. Ha jól tudom, ő az ön nagyapja, igaz?

– Az ő házában nőttem fel. Az unokaöccse nevelt fia vagyok. A vérségi kapcsolat nem túl szoros.

III. fejezet

Az Emlékiratok és reflexiókból:

Korán elkezdett érdekelni a mágneses fluxus jelensége és annak szabályozása. A diplomám megszerzése után kizárólag ezen a területen munkálkodtam, tanulmányoztam a mágneses burkológörbék minden fajtáját, és kifejlesztettem kialakulásuk ellenőrzését. Sok éven át így korlátozott volt a látóköröm, és nyugodt életet éltem.

Két akkori körülmény kényszerített le elefántcsonttoronyomból. Az első: bolygónk félelmetes túlsúfoltsága és az egyre rosszabb kilátások. A rák ekkorra a múlté lett; a szívbetegségekkel pedig már jóval korábban megbirkóztunk, csökkent a halandóság, nőtt a szaporulat, és attól tartottam, hogy tíz éven belül a halhatatlanság sokunk számára gyakorlatilag valósággá válhat, ami a népesedési nyomás még jelentősebb növekedésével jár majd.

Másodszor: a fehér és fekete lyukakkal kapcsolatos elméleti munkák azt sugallták, hogy a fekete lyukakban tömörült anyag előbb-utóbb áttöri a gátat, és a fehér lyukakon át egy másik univerzumba ömlik. Nyomásérteket számoltam, és figyelembe vettem azokat az önfókuszáló mágneses burkokat, kúpotkat és örvényeket, amikkel én kísérleteztem. Alapvető tulajdonságaik révén ezek az entitások egy bizonyos geometriai ponttól meghatározhatatlan keresztmetszetű csúcokba szűkültek. Mi lenne, ha két vagy több kúpot (kérdéstem magamtól) úgy rendezhetnénk el egymás ellenében, hogy egyensúlyba kerüljenek? Ebben az állapotban a részecskéknek közel fénysebességre kell felgyorsulniuk, közös fókuszban összeszűkülniük és egymásba ütközniük. Az így létrejövő nyomások, bár kis léptékűek, messze meghaladnák a fekete lyukakra jellemző nyomásviszonyokat: ismeretlen hatásúak lennének.

↪

Most már kijelenthetem, hogy a többszörös fókusz matematikája a valószínűtlenség legátláthatatlanabb rengetege, és az a hasznos szolgálat, amelyet az abszurd ellentmondásoknak nevezendő halmazon érvényesítettem, az egyik titkom. Látom, hogy tudósok ezrei próbálják itthon és külföldön megismételni a munkámat; szívesen támogatom őket ezen erőfeszítéseikben, de tudom, hogy egyiküknek sem fog sikerülni. Miért merem ezt ennyire magabiztosan kijelenteni? Ez a másik titkom.

Duray dühös értetlenséggel vonult vissza a Montclair West depóba. Négy átjáró létezett az Otthonba, amelyből kettőt már zárva talált. A harmadik a San Franciscó-i szekrényében volt: úgyszólván a főbejárat. Az utolsó és egyben az eredeti kapu Alan Robertson páncélszekrényében van elzárva, biztosítás és felügyelet alatt.

Duray megpróbálta racionálisan kezelni a problémát. A kislányok soha nem babrálnának az átjárókkal. Ami Elizabethet illeti, neki eszébe sem jutna ilyesmi, ahogy a lányoknak sem. Legalábbis Duray nem tudott elképzelni olyan okot, amely erre ösztönözte vagy készítette volna asszonyát. Elizabeth szintén nevelt gyermek volt, gyönyörű, szenvedélyes nő, magas, sötét hajú, csillogó fekete szemmel és széles szájjal, amely hajlamos volt szerető, kedves mosolyra görbülni. Emellett felelősségteljes, hűséges, gondos, szorgalmas nő, aki szereti a családját és a folyóparti villájukat. Az erotikus incselkedés lehetősége más férfikkal ugyanolyan elképzelhetetlennek tűnt Duray számára, mint a zárt átjárók. Bár az is tény, hogy az asszony néha hajlamos volt szélszélyes és érthetetlen hangulatváltozásokra.

Tegyük fel, hogy Elizabeth látogatót fogadott, aki valamilyen logikus vagy örült céllal arra kényszerítette őt, hogy lezárja az átjárókat...

Duray csalódottan rázta a fejét, mint egy zaklatott bika. A dolognak kétségkívül valami egyszerűbb oka lehet. Vagy másfelől az ok lehet bonyolult és szövevényes is. A gondolat valami homályos összefüggés révén felidézte benne Alan Robertson unokaöccsének, Bob Robertsonnak a képét.

Duray komoran bólintott, mintha csak megerősítené azt a tényt, amit már régen sejtenie kellett volna. A telefonfülkéhez lépett, és Bob San Franciscó-i lakását hívta. A képernyő fehéren felizzott, és egy pillanattal később megjelent a férfi éber, tiszta és jóképű arca.

– Szevasz, Gil! Örülök, hogy hívtál! Már nagyon vártam, hogy beszélhessünk.

Duray óvatosabb lett, mint valaha.

– Hogyhogy?

– Semmi komoly, legalábbis remélem. Beugrottam a fürkédhez, hogy ott hagyjak néhány könyvet, amit Elizabethnek ígértem, és az üvegen keresztül észleltem, hogy a térkapud zárva van. Elromlott. Használhatatlan.

– Furcsa – jegyezte meg Duray. – Tényleg nagyon furcsa. Fel sem tudom fogni. Te érted?

– Nem... nem igazán.

Duray a hanglejtés szándékolt finomságát vélte felfedezni. Szeme összeszűkült a koncentrációtól.

– A munkagépen lévő térkapu is zárva volt. A lányiskoláé úgyszintén. Most meg azt mondod, hogy a belvárosi kapu is zárva van?

Bob Robertson elvigyorodott.

– Elég egyértelműnek tűnik. Mi történt? Veszekedtetek Elizabethtel?

– Nem.

Bob megdörzsölte hosszú, arisztokratikus állát.

– Rejtély. Bár valószínűleg van valami nagyon hétköznapi magyarázata.

– Vagy épp valami nagyon rendkívüli oka.

– Igaz. Manapság az ember semmit sem zárhat ki. Egyébként holnap este lesz a morzsalkodó buli, és számítok rá, hogy te meg Elizabeth is ott lesztek.

– Ha jól emlékszem – dörmögte Duray –, már visszautasítottam a meghívást.

A „Morzsalkodók” Bob haveri társaságának egy külön csoportja volt. Bár nem tudta, mivel foglalkozhatnak, Duray gyanította, hogy a tevékenységük nem teljesen szokványos.

– Elnézést, keresnem kell egy nyitott átjárót, különben Elizabeth és a gyerekek ott ragadnak elszigetelve.

– Próbáld Alant! – javasolta Bob. – Megvan az eredeti átjáró a pánccsaszekrényében.

Duray kurtán biccentett.

– Nem szívesen zavarom, de ez az utolsó reményem.

– Tudasd velem, mi a helyzet! – mondta Bob. – És ha elakadsz, ne feledkezz meg a holnap esti morzsalkodásról! Említettem az összejövetelt Elizabethnek, és azt mondta, biztosan eljön.

– Tényleg? És mikor egyeztetted vele erről?

– Nagyjából egy napja. Ne nézz már rám ilyen átkozottul baljóslatúan, fiam!

– Azon tűnődöm, van-e bármi összefüggés a meghívásod és a zárt átjárók között. Történetesen tudom, hogy Elizabeth nem kedveli a partijaidat.

Bob Robertson könnyed jóindulattal felnevetett.

– Gondolkodj el egy pillanatra! Két esemény történik. Meghívlak téged és a feleségedet a morzsalkodásra. Ez az első esemény. Az átjáróid bezárulnak, ami a kettes számú esemény. Te pedig a strukturált abszurditás bravúrával egyenlőségjelet teszel a kettő közé, és engem hibáztatasz. Nos, igazságos ez így?

– Te ezt „strukturált abszurditás”-nak nevezed – dörmögte Duray. – Én pedig ösztönnek.

Bob Robertson ismét felnevetett.

– Ennél azért jobbat kell kitalálnod! Konzultálj Alannel, és ha valamiért nem tudna segíteni, gyere el a morzsalkodásra! Majd összedugjuk a fejünket, és vagy megoldjuk a problémádat, vagy új és jobb javaslatokkal állunk elő.

Vidáman bólogatott, és mielőtt Duray dühösen ráüvölthetett volna, hogy menjen a fenébe, a kép elhalványult.

Lerogyott egy padra, a képernyőt bámulta, és meg volt győződve arról, hogy Bob sokkal többet tud a zárt térkapukról, mint amennyit bevallott. Ha Elizabeth kizárta őt az Otthonból, akkor az okai valóban nyomósak lehetnek. Azonban, hacsak nem szándékozik végleg elszigetelődni a Földtől, legalább egy kaput nyitva hagyott, és ez bizonyára az Alan Robertson pánccsaszekrényében lévő főátjáró lehet.

Duray nehézkesen feltápáskodott, és egy pillanatig lehajtott fejjel, görnyedten állt. Mordult egyet, majd visszatért a telefonfülkébe, ahol felhívott egy olyan számot, amelyet legfeljebb csak egy tucat ember ismert. A képernyő fehéren izzott, miközben a vonal másik végén lévő személy az ő ábrázatát firkászta... A kép kitisztult, és egy kerek, sápadt arcot mutatott, amelyből halványkék szempár bámult rá szenttelen intenzitással.

– Helló, Ernest! – üdvözölte Duray. – Alan most éppen nem ér rá, igaz?

– Nem hiszem, hogy bármi különöset csinálna... attól eltekintve, hogy épp *pihenget*.

Ernest jelentősegteljesen hangsúlyozta az utolsó szót.

– Van némi problémám – folytatta Duray. – Mi a legjobb módja annak, hogy mielőbb kapcsolatba léphessek vele?

– Az lesz a legjobb, ha idejössz. A kódot megváltoztattuk. Most már MHF.

– Pár percen belül ott leszek.

↪